

Не почути сестриного сміху  
і води з її рук не п'ють.  
Понад тихою рідною стріхою  
голуба зоря не дзвенить...

Став давно багном затягнуло,  
позгнивали верби... зрубали корчі...  
Лиш роки на стовпі золотому  
Глечик з вибитим дном стирчить.

Не вернути туди ніколи, —  
А з вогню на залізо – іржа.  
Ось тому таким терпким болем  
мені нині уста дрижать.